

B 847/88

Avd 13.

Aktbil. 239-243

Förhørsutskrift

Avd. 13

1989-06-05

B 847/88

Kassett 19

Åkl. ./. Pettersson

Gun G

STOCKHOLMS TINGSRÄTT

Avd

Akt. B 847, 88

Åktbil 239

Vittnesförhör med Birgitta Wennerling

ÅKLAGAREN:berätta när du var där, du har tydligen varit på bio, vid sju-föreställningen, var det så ?

WENNERLING: Ja, jag hade sett Bröderna Mozart. Skall jag berätta vad jag såg eller ?

Åkl: Ja, varsgod.

W: Och var väldigt tagen utav filmen, som jag tyckte var mycket bra. Jag var där med min före detta man och en väninna. När jag gick ut från biografen så stod det ju mycket folk och väntade ute i ljuset. Då lade jag märke till en människa som stod och sträckte sig på tå och tittade in så där maximalt. Jag reagerade på att jag tyckte att han hade så speciell blick liksom, så intensiv och...min tanke var så här att, det var en sjuk blick så där, en sjuk blick eller en otäck. Jag tänkte säga någonting till den som gick närmast, men jag ville inte prata om filmen, eller om någonting annat, för jag var så tagen utav filmen. Sedan när jag kom ut så precis så säger min före detta man att, såg du inte Palme och Lisbet som gick där och det gjorde inte jag, men jag förstod efteråt så här att, den här människan måste naturligtvis ha tittat efter dem, det var vad jag förmodade i alla fall.

Åkl: Den här personen som du talar om nu med blicken, var han utanför biografen ?

W: Förlåt ?

Åkl: Var han utanför biografen ?

W: Ja, på om man säger på vänster sida så här under det där upplysta taket, i utkanten, sträckte sig över och tittade så där väldigt intensivt in...

Åkl: Det var mycket folk så han tittade över andra människor om jag säger så ?

W: Ja, ja.

Åkl: Hur långt utanför själva entrédörrarna kan han ha varit tror du ?

W: Ja, alltså om man tänker sig, jag har försökt att tänka det, om man tänker sig taket så här, så är det fortfarande så att ljuset föll tror jag, för han såg liksom blek ut eller på något sätt, ljus och blek så där, så ljuset måste ju ha träffat...strax bredvid det här takets slut då eller strax intill.

Åkl: Kan det vara fråga om en å två meter ?

W: Ifrån vad menar du ?

Åkl: Ifrån själva entrédörrarna ?

W: Jag vet inte hur långt avståndet är från entrédörren och... taket är väl kanske litet längre, jag vet inte.

Åkl: Det är några meter möjligen.

W: Om man tänker sig taket så här, så kan jag tänka mig i slutampen utav taket, men där fortfarande ljuset..för det går väl rakt ner så här.

Åkl: Men det är i alla fall utanför biografen på trottoaren han stod ?

W: Ja, ja.

Åkl: Och tittar in ?

W: Ja.

Åkl: Under hur lång tid kan du ha sett den här mannen, är det fråga om sekunder bara, eller har du sett honom någon längre tid?

W: Nej, sekunder hastigt.

Åkl: Mycket hastigt, ja.

W: Men reagerade känslomässigt på det så här, men mycket hastigt.

Åkl: Kan du säga någonting mer om den här mannen du såg, bortsett från blicken. Hur lång var han ?

W: Han syntes ju också för att jag kände att han på något sätt sträckte sig. Det hade ju med blickens riktning att göra, så han kan ju inte ha varit så kort ändå, men inte så att han sträckte upp sig extremt över alla andra, utan han drog liksom blicken till sig på grund utav utseendet.

Åkl: Mm. Har du någon uppfattning om hur pass lång han kan ha varit ?

W: Det är svårt att säga, jag kan inte uppskatta det, men han syntes. Jag såg honom kan man säga från...ja, såg en bit av kroppen.

Åkl: Han stirrar in i biografen ?

W: Ja, snett in så där. Sedan efteråt då förstär jag...Om vi säger att makarna Palme gick på vänster sida, så stod han på höger i den riktningen och jag kommer här någonstans, så att jag kom i blickfånget så att säga.

Åkl: Ja, sedan så var det inte mer med det. Du lämnade biografen och gick därifrån antar jag ?

W: Ja.

Åkl: Men sedan blev det här aktuellt för dig igen, den här mannen. Kan du berätta om det ?

W: Ja, jag fick ju veta sedan att det här mordet hade skett. Jag kommer inte ihåg riktigt, men jag började väl tänka på det redan innan. Jag lämnade Sverige ganska snart efter och reste till Rom. Då hade jag börjat tänka att jag kanske skulle säga

någonting, men jag kände så där också att, jag hoppades någon annan hade sett något helst, men jag sparade det här. Sedan i Rom kom min väninna och en annan konstnär, som var där, hennes son kom från Sverige och berättade om utredningen då. Där nere, vi visste inte mycket. Då berättade de att de hade någon bild i tidningarna och då tyckte de att jag absolut måste gå till polisen. Då gick jag till ambassaden. Då var det de som frågade om jag kunde göra några bilder. Först sade jag att det kunde jag inte och tänkte inte göra det heller, men så satt jag på ...en ateljé där eller vad jag skall säga och så tänkte jag att, jag kan i alla fall pröva för min egen skull så där och gjorde väldigt många bilder och på något sätt letade efter en känsla eller något uttryck som kunde stämma med det där korta jag hade sett.

Åkl: De där teckningarna du gjorde, dem lämnade du sedan till polisen har jag för mig ?

W: Ja, dem skickade jag till polisen eller de hämtade dem.

Åkl: Sedan fick du för några månader sedan titta på en videofilm hos polisen ?

W: Ja.

Åkl: Kan du berätta om hur det gick till vid det tillfället?

W: Ja, jag fick sitta och titta på en sådan här video tillsammans med en fem-sex olika människor tror jag det var. Jag kommer inte ihåg. Då såg jag först människor som gick då så här och det sade inte mig så mycket, för det har jag aldrig sett heller. Jag kan bara...det lilla jag har sett, det är det enda jag kan gå på. Jag har inte sett hela gestalten så där. Det sade mig ingenting kan man säga och sedan så kunde jag då...Så var det två personer där, som jag tyckte hade drag utav den här personen som jag på något sätt tycker mig känna igen. Jag kan veta ungefär hur

den personen ser ut och utav de två då, så sade jag att, där någonstans så ligger det. Så var det väl en då, som jag...ja, som skrämde mig på något sätt med blicken.

Åkl: De bär ju nummer på sig de här personerna på filmen. Kommer du ihåg vilket nummer det var du fäste dig vid ?

W: Jag vet inte, var det nummer åtta. Jag kommer inte ihåg riktigt vad det var för nummer. Det var en så obehaglig situation.

Åkl: Det var tydligen blicken som du har fäst dig vid ?

W: Ja, för att den här personen som jag såg där utanför Grand hade, som jag kommer ihåg det då, ett och som jag har försökt att beskriva också med bilderna och har beskrivit tidigare också, ett markerat ansikte på något sätt, med ganska djupt liggande ögon och intensiv blick inifrån så här och plan i ansiktet. Jag menar, det är inget tjockt ansikte. Det var någon annan där också som kunde ha de dragen, men som var för tjock och så där, som jag.. och ganska tunna läppar så här tror jag, tror jag. Det är mest blicken jag har sett, men det är vad jag tror mig minnas.

Åkl: Mm. Minns du om den person som du såg utanför Grand hade någon mustasch eller skägg eller någonting sådant ?

W: Jag satt och tänkte på det där nere i Rom att, det var två saker som jag var osäker på och det var håret som...men det hade jag ju heller inte tittat på liksom. Jag visste inte, det var mörkt eller om det var bara slätt som en mössa. Om det var mustasch eller inte, det var jag osäker på när jag var där, men jag vet inte, kanske bara litet mörkt så här som skägg eller...Jag har inte riktigt fäst blicken där, så jag vet inte. Jag vet inte riktigt.

Åkl: Jag var ju med vid det här tillfället, när vi tittade på den där filmen. Var det inte så att du kom att tänka på dina egna

